

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΩΝ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ

Τα κυρίαρχα μέσα μαζικής αποκαίνωσης αποκρύπτουν τη φρικαλεότητα και τον πόλεμο που εξαπολύεται από τις 7 Οκτωβρίου 2023 εναντίον των κατοίκων στη Λωρίδα της Γάζας και εναντίον των Παλαιστινίων σε όλο το Ισραήλ από τον ισραηλινό στρατό και τους συμμάχους του. Ως ελάχιστη προσπάθεια για τη διάχυση της πληροφορίας και του βιώματος των ανθρώπων που ζουν την πραγματική φρίκη μεταφράσαμε δύο συνεντεύξεις (ενός Παλαιστίνιου που ζει στη βόρεια Παλαιστίνη και ενός Ισραηλινού αναρχικού πολιτικού κρατούμενου) που δημοσιεύτηκαν στα αγγλικά στην ιστοσελίδα <https://crimethinc.com/>.

I

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ ΣΤΗ ΓΑΖΑ

Μία φωνή από την Παλαιστίνη

Αυτή τη στιγμή, ο στρατός του Ισραήλ σφυροκοπά με βόμβες του ανθρώπους που βρίσκονται εγκλωβισμένοι στη Γάζα. Έχει δολοφονήσει ήδη σχεδόν 3000 ανθρώπους ενώ επιπλέον έχει εκτοπίσει πάνω από ένα εκατομμύριο. Πρόκειται για το πιο πρόσφατο κεφάλαιο της -πάνω από έναν αιώνα- εποικιακής βίας που θέτει ως στόχο τους Παλαιστίνιους.

Θρηνούμε για όλους, όσοι σκοτώθηκαν σε ολόκληρη την περιοχή, τραυματίστηκαν ή εκτοπίστηκαν στις 7 του Οκτώβρη και στις μέρες που προηγήθηκαν και ακολούθησαν. Αλλά όπως σε κάθε αγώνα, εκείνοι που κατέχουν την μεγαλύτερη ισχύ έχουν επίσης και τη μεγαλύτερη επιρροή, όταν πρόκειται να προσδιοριστεί η μορφή που θα λάβει η διαμάχη. Ανησυχούμε για τις ζωές των Παλαιστινίων στη Γάζα και οπουδήποτε αλλού στον κόσμο, χωρίς να παραγνωρίζουμε τους θανάτους Ισραηλινών, επειδή ο μοναδικός τρόπος για την ασφάλεια όλων στην περιοχή είναι να τεθεί ένα τέλος στην καταπίεση των Παλαιστινίων.

Τα συστημικά μέσα ενημέρωσης στην ευρώπη και τη βόρεια αμερική έχουν περάσει τις τελευταίες δέκα μέρες επικεντρώνοντας την προσοχή τους στη συμφορά των Ισραηλινών παρά στην εξερεύνηση της σειράς των γεγονότων που οδήγησαν σε αυτήν την κατάσταση. Η συντριπτική πλειοψηφία όλων των πτυχών που αφορούν την κατάσταση προκύπτουν από παράγοντες έξω από την Παλαιστίνη. Είναι σημαντικό να ακούσουμε απευθείας από τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι καταλαβαίνουν καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο, πώς η κατάσταση έφτασε σε αυτό το σημείο.

Είναι πολύ δύσκολο να υπάρξει επικοινωνία με ανθρώπους στη Γάζα λόγω διαφόρων προκλήσεων, συμπεριλαμβανομένων των ισραηλινών επιθέσεων από αέρος που στοχεύουν τις υποδομές επικοινωνίας. Για την ώρα, παρουσιάζουμε την οπτική ενός Παλαιστίνιου που ζει στη βόρεια Παλαιστίνη, ο οποίος αναφέρεται σε διάφορες πτυχές της ζωής μέσα σε συνθήκες εποικισμού αλλά και στον απελευθερωτικό αγώνα μέσα από τις οργανώσεις βάσης και αλληλεγγύης.

Για περισσότερες πληροφορίες πάνω στην κατάσταση, μπορείτε να διαβάσετε την συνέντευξη ενός αναρχικού από τη Jaffa (το οποίο παρατίθεται επίσης μεταφρασμένο παρακάτω).

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΙΛΑΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Σας γράφω σήμερα από τη Γαλιλαία της Παλαιστίνης, ένα τμήμα της Παλαιστίνης που έχει καταληφθεί από τις Σιωνιστικές εποίκιακές δυνάμεις κατά τη διάρκεια της *Nakba* (καταστροφής) του 1948. Σας γράφω αυτές τις λέξεις κατά τη διάρκεια του Οκτώβρη του 2023, έναν μήνα που θα χαραχτεί για πάντα στη μνήμη ως ένα σημείο καμπής για την Παλαιστίνη και τον παλαιστινιακό αγώνα. Γράφω ανώνυμα, γιατί γράφω από την κοιλιά του κύτους, επειδή στην εποχή μας η επιτήρηση από τους ισραηλινούς και η πολιτική καταστολή των παλαιστινίων στην περιοχή του 1948 είναι άνευ προηγουμένου, επειδή ο φασισμός και ο ολοκληρωτισμός του εποίκιακού πρότζεκτ κλιμακώνονται καθημερινά και κάθε λέξη που εκφράζουμε εμπεριέχει και ένα ρίσκο που αναλαμβάνουμε.

Καθώς γράφω αυτές τις λέξεις, πολεμικά αεροσκάφη σκίζουν τον ουρανό πάνω από το κεφάλι μου. Ο ήχος από τις μηχανές τους κατακλύζει τη γειτονιά μου. Διασχίζουν τον αέρα τις τελευταίες δέκα μέρες, μέρα και νύχτα, από την ανατολή ως τη δύση του ηλίου και πάλι από την αρχή.

Όλα αυτά τα πολεμικά αεροσκάφη κατευθύνονται προς τη Γάζα. Καθώς γράφω αυτές τις λέξεις, εκεί λαμβάνει χώρα μία γενοκτονία. Μόνο δύο ώρες μακριά από δω, στη Γάζα, το Ισραήλ –επικουρούμενο από τις παγκόσμιες εποίκιακές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις- διαγράφει τον λαό μου από προσώπου γης.

ΓΑΖΑ: Η εν εξελίξει Nakba¹ και το Somoud²

Η Γάζα, η αγαπημένη μας Γάζα, η Γάζα της αντίστασης, η Γάζα αιώνιο σύμβολο της ανθρώπινης ελαστικότητας, η Γάζα η πληγή, η πληγή της καρδιάς μας, Γάζα το somoud [η σταθερότητα].

Η Γάζα βρίσκεται στην ανατολική ακτή της Μεσογείου, και συνορεύει με ισραηλίτικους οικισμούς στην ανατολή και τον βορρά και με την Αίγυπτο νοτιοδυτικά. Με ένα πληθυσμό που ξεπερνά τους 2.2 εκατομμύρια κατοίκους σε μόλις 365 τετραγωνικά χιλιόμετρα, είναι ανάμεσα στις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του κόσμου. 70% των Παλαιστινίων στη Γάζα είναι πρόσφυγες, των οποίων οι οικογένειες εκδιώχθηκαν από γειτονικές πόλεις από τους Σιωνιστές στρατιωτικούς εποίκους το 1948 κατά τη διάρκεια της Nakba.

Το 2007, το Ισραήλ επέβαλε αποκλεισμό στη Γάζα από την ξηρά, τον αέρα και τη θάλασσα. Έκτοτε, το κράτος του Ισραήλ έχει διενεργήσει πέντε μεγάλης εμβέλειας επιθέσεις εναντίον της Γάζας.

Η πρώτη επίθεση έλαβε χώρα το 2008, μετά την επιβολή του αποκλεισμού. Διήρκεσε 22 μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων 1385 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν, συμπεριλαμβανομένων 318 παιδιών.

Η δεύτερη ξεκίνησε τον Νοέμβρη του 2012. Είχε διάρκεια 8 ημέρες. 168 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν, ανάμεσά τους 33 παιδιά.

Η τρίτη επίθεση ξεκίνησε τον Ιούλη του 2014 και κράτησε 50 μέρες. 2251 Παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν, μεταξύ των οποίων 556 παιδιά, και 1500 παιδιά έμειναν ορφανά.

Τον Μάιο του 2021, η τέταρτη επίθεση έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια της εξέγερσης για αξιοπρέπεια που ξέσπασε σε ολόκληρη την Παλαιστίνη απ' άκρη σ' άκρη³. Κράτησε για

1 Η Nakba, που στα αραβικά σημαίνει «καταστροφή», αναφέρεται στον μαζικό εκτοπισμό των Παλαιστινίων κατά τη διάρκεια του Αραβο-Ισραηλτικού πολέμου του 1948.

2 Το Somoud που σημαίνει «σταθερότητα» ή «σταθερή επιμονή» είναι μια παλαιστινιακή αξία και στρατηγική που πρωτοεμφανίστηκε στον παλαιστινιακό λαό στον απόηχο του Πολέμου των Έξι Ημερών του 1967.

3 Στις 6 Μαΐου 2021 ξεκίνησαν συνεχιζόμενες συγκρούσεις μεταξύ Παλαιστινίων διαδηλωτών και Ισραηλινών αστυνομικών για την απόφαση της Ισραηλινής κυβέρνησης να διώξει τους

11 μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων σκοτώθηκαν 230 Παλαιστίνιοι, ανάμεσά τους 67 παιδιά. Δώδεκα από αυτά τα παιδιά σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια ενός προγράμματος επούλωσης τραύματος, στο οποίο συμμετείχαν.

Σήμερα, μία πέμπτη επίθεση πραγματοποιείται στη Γάζα και είναι περισσότερο βίαιη και καταστροφική από οποιαδήποτε άλλη στο παρελθόν. Ισραηλινές αεροεπιθέσεις έχουν σκοτώσει ήδη κοντά στους 3.000 ανθρώπους και έχουν τραυματίσει πάνω από 12.000. Περισσότερες από 45 οικογένειες έχουν παντελώς εξαλειφθεί από τα ληξιαρχικά δεδομένα. Πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί και αναγκαστεί να εγκαταλείψουν βίαια τα σπίτια τους εξαιτίας των ισραηλινικών βομβών. Το Ισραήλ έχει κόψει το ρεύμα, το φαγητό και τα καύσιμα από τη Γάζα και βομβαρδίζει κτίρια κατοικιών, σχολεία, τζαμιά, νοσοκομεία και ασθενοφόρα. Ολόκληρες γειτονιές έχουν εξαφανιστεί.

Οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να λιμοκτονούν και δεν έχουν πουθενά να κρυφτούν, πουθενά να βρουν καταφύγιο. Όλη αυτή η κατάσταση συμβαίνει με την ξεκάθαρη και αδιάντροπη υποστήριξη των δυτικών κυβερνήσεων, όπως οι Η.Π.Α και το Ηνωμένο Βασίλειο, που έσπευσαν να στείλουν στρατιωτική υποστήριξη στο Ισραήλ. Όλο αυτό συμβαίνει καθώς η ισραηλινική εποικιακή προπαγάνδα καλύπτει τα παγκόσμια μέσα μαζικής ενημέρωσης προσπαθώντας να διαμορφώσει μία αντι-παλαιστινιακή καμπάνια και να οριοθετήσει τη δράση της ως έναν «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» προκειμένου να νομιμοποιήσει μία μαζική εθνοκάθαρση και μία εν εξελίξει Nakba που συντελείται στην Παλαιστίνη για τα τελευταία 75+ χρόνια.

Παλαιστίνιους από το Σεΐχ Τζαράχ της ανατολικής Ιερουσαλήμ. Από τις συγκρούσεις, οι οποίες συνέπεσαν με τις αργίες του Λαϊλάτ αλ-Καντρ και της «Ημέρας της Ιερουσαλήμ», τραυματίστηκαν πάνω από 300 άνθρωποι, κυρίως Παλαιστίνιοι. Τρεις ημέρες αργότερα η ισραηλινή αστυνομία εισέβαλε στο Τέμενος αλ-Άκσα, τον σημαντικότερο ιερό χώρο των Μουσουλμάνων, καταδιώκοντας Παλαιστίνιους που διαδήλωναν. Σε απάντηση, στις 10 και 11 Μαΐου, οι οργανώσεις Χαμάς και Ισλαμική Τζιχάντ έριξαν πάνω από 400 ρουκέτες στο Ισραήλ, βρίσκοντας στόχο σε δύο σπίτια και ένα σχολείο, σκοτώνοντας δύο και τραυματίζοντας τουλάχιστον 70 Ισραηλινούς πολίτες. Το Ισραήλ απάντησε με αεροπορικές επιδρομές στη Γάζα, και σύμφωνα με αξιωματούχους της Γάζας τουλάχιστον 24 Παλαιστίνιοι, συμπεριλαμβανομένων εννέα παιδιών, σκοτώθηκαν και 103 τραυματίστηκαν.

«Ποιος είναι ο Τρομοκράτης;» - Η κατασκευή μίας Συναίνεσης

Όπως έχουμε διαπιστώσει ιστορικά, η προπαγάνδα και η τακτική της «κατασκευής της συναίνεσης» έχει πάγια χρησιμοποιηθεί από εποικιακές, ιμπεριαλιστικές και φασιστικές ομάδες για να νομιμοποιούν, να διατηρούν και να διευρύνουν τον έλεγχό τους. Είναι ο τρόπος επίσης με τον οποίο νομιμοποιούν την εξόντωση και την μαζική εθνοκάθαρση.

Η κατασκευή συναινέσεων είναι η πάγια στρατηγική δημιουργίας ενός συστήματος, στο οποίο οι άνθρωποι δίχως αμφισβήτηση υπακούουν και συναινούν στις αξίες, τις ιδέες και τα σχέδια που προωθούνται μέσα από τη συστημική - χορηγούμενη προπαγάνδα και τα μέσα μαζική ενημέρωσης. Έχει χρησιμοποιηθεί για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των Η.Π.Α. και των συμμάχων τους κατά την εισβολή στο Αφγανιστάν το 2001, στην εισβολή στο Ιράν το 2003, προκαλώντας πολέμους και φρικαλεότητες στη Συρία, την Υεμένη, τη Λιβύη και πολλές άλλες περιοχές στον κόσμο, φέροντας ως αποτέλεσμα την απώλεια εκατομμυρίων αθώων ζωών και τεράστιο ανθρώπινο πόνο.

Σήμερα, τα μέσα μαζική ενημέρωσης προσπαθούν να απανθρωποποιήσουν εμάς ως Παλαιστίνιους, να μας εγκλωβίσουν στην εικόνα του τρομοκράτη προκειμένου να καταστεί ευκολότερη η νομιμοποίηση κάθε φρικαλεότητας που συντελείται από το Ισραήλ και τους συμμάχους του- τόσο στη Γάζα συγκεκριμένα όσο και συνολικά εναντίον των Παλαιστίνιων.

Ως Άραβες και Παλαιστίνιοι, γνωρίζουμε πολύ καλά πώς είναι να γίνεσαι αντιληπτός και να αντιμετωπίζεσαι ως «τρομοκράτης». Ωστόσο, η κλίμακα της αντι-παλαιστινιακής προπαγάνδας που ενορχηστρώνεται παγκοσμίως από τα κράτη, τις κυβερνήσεις και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αυτή τη στιγμή είναι άνευ προηγουμένου για εμάς.

Κατά τη διάρκεια της δεύτερης ιντιφάντα⁴, μετά τα γεγονότα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου του 2001, η παλαιστινιακή hip-hop μπάντα «DAM» έβγαλε το τραγούδι «Meen Erhabi?» - «Ποιος είναι ο τρομοκράτης;». Εκείνη την περίοδο, φράσεις όπως «θάνατος στους Άραβες τρομοκράτες» φωνάζονταν από τους Ισραηλινούς εποίκους σε όλη την κατελημμένη Παλαιστίνη. Θυμάμαι να ακούω αυτό το τραγούδι κάθε μέρα. Διαμόρφωσε τη συνείδησή μου ως παιδί. Σήμερα, 22 χρόνια αργότερα, το παγκόσμιο

4 «εξέγερση» στα αραβικά

σύστημα προωθεί περισσότερο από ποτέ το αφήγημα ότι «οι Παλαιστίνιοι είναι τρομοκράτες» και εμείς λέμε ξανά και ξανά: ο έποικος είναι ο τρομοκράτης, κάθε κυβέρνηση που υποστηρίζει το Ισραήλ είναι ένας τρομοκράτης, το Ισραήλ είναι ο τρομοκράτης.

Σύστημα εναντίον ανθρώπων

Η κατάσταση στην Παλαιστίνη αποκαλύπτει τη σκληρότητα και βαρβαρότητα του παγκόσμιου συστήματος, αλλά ταυτόχρονα και την τεράστια δύναμη των ανθρώπων ανά τον κόσμο.

Από την πλευρά του παγκόσμιου συστήματος, έχουμε γίνει μάρτυρες υπερβολικής φρικαλεότητας και ασχήμιας αυτήν τη βδομάδα. Οι Η.Π.Α. έστειλαν το «Gerald R. Ford» - το μεγαλύτερο πολεμικό πλοίο που έχει ποτέ κατασκευαστεί- και το Ηνωμένο Βασίλειο ναύλωσε τα βασιλικά πολεμικά πλοία του για να υποστηρίξει το Ισραήλ στη γενοκτονία που διαπράττεται.

Γάλλοι αστυνομικοί ξυλοφορτώνουν διαδηλωτές που δείχνουν την αλληλεγγύη τους στην Παλαιστίνη. Γάλλοι αξιωματούχοι απαιτούν την επαναπροώθηση μεταναστών που συμμετείχαν σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης στη Γαλλία. Στη Γερμανία, η αστυνομία συλλαμβάνει και χτυπά ανθρώπους μόνο και μόνο επειδή κρατούσαν την παλαιστινιακή σημαία. Αυτές οι εποικιακές ομάδες και φασιστικές κυβερνήσεις αποκαλύπτουν για ακόμα μία φορά τα πραγματικά τους πρόσωπα. Ως Παλαιστίνιοι, πάντοτε γνωρίζαμε ότι το παγκόσμιο σύστημα είναι εναντίον μας, είναι κάτι που καταλάβαμε από πολύ μικρή ηλικία. Δεν περιμένουμε τίποτα από τις εποικιακές ομάδες. Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στις κυβερνήσεις ή τις παγκόσμιες δυνάμεις. Η εμπιστοσύνη μας βρίσκεται στους ανθρώπους και στη δύναμη των ανθρώπων και μόνο.

Παρά όλες αυτές τις φρικαλεότητες, γινόμαστε επίσης μάρτυρες της φωνής της ελευθερίας και της δικαιοσύνης που αντηχεί στους δρόμους ολόκληρου του πλανήτη, γινόμαστε μάρτυρες της δύναμης των ανθρώπων. Οι άνθρωποι γνωρίζουν την αλήθεια, και δεν υπάρχει τίποτα που μπορεί να καταστείλει αυτήν τη γνώση.

Έχουμε δει χιλιάδες να κάνουν πορείες για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης στους δρόμους του Λονδίνου και του Παρισιού ακόμα και αφότου οι πορείες για την Παλαιστίνη απαγορεύτηκαν.

Έχουμε δει τους δρόμους της Λισαβόνας και του Πόρτο γεμάτους με οργή, αγάπη και αλληλεγγύη. Έχουμε δει τις δεκάδες χιλιάδες αδέρφια και αδερφές μας να διαδηλώνουν για την Παλαιστίνη στο Ιράκ, την Υεμένη, την Ιορδανία, το Μαρόκο.

Σήμερα, κάθε προσπάθεια να φέρουμε την αλήθεια στο φως μετράει. Κάθε παλαιστινιακή μαντήλα που σηκώνεται έχει σημασία. Κάθε εκδήλωση αλληλεγγύης έχει σημασία. Κάθε προσπάθεια οργάνωσης για την Παλαιστίνη μετράει. Κάθε προσπάθεια «από τον ποταμό ως τη θάλασσα» έχει σημασία.

Ναι, αυτές οι μέρες είναι οδυνηρές πέρα από κάθε αντίληψη, αλλά γνωρίζουμε σήμερα περισσότερο από ποτέ ότι η ελευθερία είναι αναπόφευκτη.

Είναι μόνο ζήτημα χρόνου. Η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη.

Ολόκληρη η πρωτότυπη συνέντευξη: <https://crimethinc.com/2023/10/17/from-the-galilee-to-gaza-a-voice-from-palestine-1>

II

«ΜΙΑ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΠΟΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ ΛΑΟΣ»

Ένας αναρχικός από τη Jaffa για την κλιμάκωση στην Παλαιστίνη και την ισραηλινή καταστολή

Στις 7 Οκτωβρίου, η Χαμάς, το κυβερνόν κόμμα στη Λωρίδα της Γάζας, παραβίασε το πολιορκητικό τείχος που την περιβάλλει, για να πραγματοποιήσει μια σειρά επιθέσεων. Η ισραηλινή κυβέρνηση απάντησε με πλήρη στρατιωτική επιχείρηση. Ενώ και οι δύο πλευρές έχουν στοχοποιήσει πολίτες καθώς και στρατιώτες, αυτά τα γεγονότα μπορούν να γίνουν κατανοητά μόνο στο πλαίσιο δεκαετιών καταστολής και εθνοκάθαρσης.

Εκείνη την εποχή, μόλις ολοκληρώναμε μια συνέντευξη με τον Jonathan Pollak, έναν αναρχικό από τη Jaffa — μια παλαιστινιακή πόλη, όπου ζούσαν κατά πλειοψηφία Άραβες μέχρι πρόσφατα. Λόγω της συμμετοχής του εδώ και χρόνια στο Anarchists Against the Wall και σε άλλες κινήσεις αλληλεγγύης κατά του εποικισμού, ο Jonathan αντιμετωπίζει σήμερα ποινή φυλάκισης για διαμαρτυρίες στις αρχές του έτους. Στη συνέντευξη που ακολουθεί περιγράφει πώς βλέπει την τρέχουσα κλιμάκωση. Περιγράφει επίσης πώς το ισραηλινό δικαστικό σύστημα καταπιέζει δομικά τους Παλαιστίνιους, εξηγεί πώς υποστηρίζονται οι Παλαιστίνιοι κρατούμενοι και αξιολογεί την αποτελεσματικότητα των κινήσεων αλληλεγγύης όλα αυτά τα χρόνια.

Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την κατάσταση στο Ισραήλ και την Παλαιστίνη, μπορείτε να ξεκινήσετε με την ιστορία του σύγχρονου ισραηλινού αναρχισμού, την έκθεσή μας για την εξέγερση στη Haifa το 2021 και την κάλυψη της πολιτικής σύγκρουσης στην ισραηλινή κοινωνία νωρίτερα αυτό το έτος.

Ελπίζουμε να διαδώσουμε την οπτική των αντιεξουσιαστών της Γάζας μόλις καταφέρουμε να επικοινωνήσουμε μαζί τους. Δίνοντας το λόγο μέσω αυτού του ιστοτόπου σε ένα άτομο που μεγάλωσε στην ισραηλινή κοινωνία, δεν επιδιώκουμε να επικεντρώσουμε στην προοπτική και την προσωπικότητα των Ισραηλινών πολιτών, αλλά μάλλον να δείξουμε ότι η κατάσταση δεν μπορεί να περιοριστεί σε μια δυαδική εθνική σύγκρουση, όπως ακριβώς κάναμε στη δημοσίευση της οπτικής των Ρώσων αναρχικών για την εισβολή στην Ουκρανία.

Κλιμακούμενες εχθροπραξίες

Το Σάββατο 7 Οκτωβρίου, καθώς ετοιμαζόμασταν να δημοσιεύσουμε αυτή τη συνέντευξη, η Χαμάς πραγματοποίησε ένα συντονισμένο κύμα επιθέσεων. Η ισραηλινή κυβέρνηση απάντησε με πλήρη στρατιωτική επίθεση. Πώς βλέπετε αυτά τα γεγονότα από το σημείο που βρίσκεστε;

Πρόκειται για ένα γεγονός ιστορικών διαστάσεων όσον αφορά την παλαιστινιακή αντίσταση στην ισραηλινή αποικιοκρατία, η οποία είναι ακόμη σε εξέλιξη. Είναι πολύ νωρίς για να πούμε τι ακριβώς θα συμβεί στη συνέχεια, επομένως προτιμώ να μιλήσω περισσότερο για το γενικό πλαίσιο της κατάστασης παρά να κάνω ανάλυση μιας εξελισσόμενης υπόθεσης, ενώ οι λεπτομέρειες είναι ακόμη ασαφείς. Οτιδήποτε αυτή τη στιγμή θα μπορούσε να είναι ξεπερασμένο σε λίγες μόνο ώρες.

Αυτό που είναι βέβαιο πέρα από κάθε αμφιβολία, ωστόσο, είναι ότι μας περιμένουν φρικτές μέρες.

Η πολύ σύντομη εκδοχή αυτής της συγκεκριμένης ιστορίας είναι ότι οι δυνάμεις της Χαμάς κατάφεραν να σπάσουν την πολιορκία που το Ισραήλ βάνουσα επιβάλλει στη Λωρίδα της Γάζας και να εισέλθουν, ή σε ορισμένες περιπτώσεις, να καταλάβουν πλήρως τους ισραηλινούς οικισμούς στην άλλη πλευρά του τείχους. Ο αριθμός των νεκρών από την ισραηλινή πλευρά ανέρχεται σε πολλές εκατοντάδες και πολλές από τις εικόνες που εμφανίζονται στα μέσα ενημέρωσης είναι ανατριχιαστικές και σοκαριστικές, ειδικά στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αλλά προτρέχω.

Ορισμένοι από τους όρους που χρησιμοποιώ σε αυτό το πλαίσιο μπορεί να προκαλούν σύγχυση σε άτομα που ακολουθούν κάπως την Παλαιστίνη και είναι εξοικειωμένοι με τον όρο «ισραηλινός εποικισμός», που χαρακτηρίζει εκείνες τις περιοχές που κατέλαβε το Ισραήλ το 1967. Ωστόσο, πιστεύω ότι είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε το Ισραήλ στο σύνολό του ως εποικιστικό-αποικιακό έργο και τον Σιωνισμό ως αποικιακό κίνημα για την εβραϊκή υπεροχή. Θα ήταν παράλειψη να αγνοήσουμε τη μακρά ιστορία της ισραηλινής εθνοκάθαρσης, η οποία είχε ως αποτέλεσμα την εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων το 1948 από το Ισραήλ, γνωστή ως Nakba. Η Λωρίδα της Γάζας σήμερα, ένα τμήμα της προ του 1948 Γάζας της Παλαιστίνης, φιλοξενεί πρόσφυγες από 94 χωριά και πόλεις της ιστορικής συνοικίας που ερημώθηκαν πλήρως. Σήμερα, το 80% των κατοίκων της Λωρίδας είναι πρόσφυγες, πολιορκημένοι στη μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή του κόσμου. Οι πόλεις που καταλήφθηκαν ή δέχθηκαν επίθεση από

Παλαιστίνιους στην αρχή των σημερινών μαχών είναι μερικές από τις ερημωμένες πόλεις από τις οποίες αποβλήθηκαν αυτοί οι πρόσφυγες.

Στα διεθνή «κυρίαρχα» μέσα ενημέρωσης, η ιστορία παρουσιάζεται ως επί το πλείστον είτε ως διμερής πόλεμος μεταξύ Ισραήλ και Γάζας, είτε ως μονόπλευρη, παράλογη παλαιστινιακή επιθετικότητα χωρίς κανένα πλαίσιο. Το πλαίσιο που λείπει, φυσικά, είναι ότι ο παλαιστινιακός λαός έχει υπομείνει αιώνες αποικιακής υποταγής, ειδικά οι Παλαιστίνιοι στη Λωρίδα της Γάζας.

Όπως είπα, οι εικόνες είναι φρικιαστικές. Είναι αδύνατο να μην επηρεαστείς από αυτά. Ωστόσο, μπορούν να σταθούν μόνες τους. Πέρα από το προαναφερθέν ιστορικό πλαίσιο, τις δύο τελευταίες δεκαετίες, η Γάζα έχει γίνει σκόνη ξανά και ξανά από ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές και στρατιωτικές επιχειρήσεις. Τώρα, για άλλη μια φορά, ο βομβαρδισμός έχει ήδη ξεκινήσει — και στην κυρίαρχη γνώμη της ισραηλινής κοινωνίας και των μέσων ενημέρωσης της, υπάρχει ανοιχτή συζήτηση για τη διεξαγωγή γενοκτονίας στη Γάζα. Εάν αυτό δεν αποτραπεί, θα μπορούσε πράγματι να συμβεί.

Εάν ζητάμε από τους Παλαιστίνιους να μην στρέφονται στη βία, δεν πρέπει να ξεχνάμε την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν. Όταν οι Παλαιστίνιοι στη Γάζα παρέλασαν στο ισραηλινό φράγμα που τους φυλακίζει το 2017-18, πυροβολήθηκαν κατά εκατοντάδες. Οι εικόνες που κυκλοφορούν τώρα είναι ανατριχιαστικές και σοκαριστικές. Δεν σκοπεύω να μετριάσω, να δικαιολογήσω ή να συγχωρήσω - αλλά στην πορεία του αγώνα, ο δρόμος προς την απελευθέρωση παίρνει σχεδόν πάντα γκροτέσκες στροφές.

Το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο [μία από τις κύριες οργανώσεις-ομπρέλα που πολέμησαν κατά του απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική] θεωρείται συχνά από άγνοια ως σημείο αναφοράς από εκείνους που προσπαθούν να υποστηρίξουν ότι η βία δεν έχει κανένα ρόλο στον αγώνα. Αλλά μετά την ίδρυση της στρατιωτικής πτέρυγας του, του MK [uMkhonto we Sizwe, «Spear of the Nation»], το ANC δεν απαρνήθηκε ποτέ τη βία. Ο Νέλσον Μαντέλα [μέλος του ANC και συνιδρυτής του MK] αρνήθηκε να το κάνει ακόμη και μετά από δεκαετίες φυλάκισης. Το 1985, ο τότε πρόεδρος του ANC, Όλιβερ Τάμπο, είπε στους Los Angeles Times:

«Στο παρελθόν, λέγαμε ότι το ANC δεν θα αφαιρέσει σκόπιμα αθώα ζωή, αλλά τώρα, κοιτάζοντας τι συμβαίνει στη Νότια Αφρική, είναι δύσκολο να πούμε ότι οι άμαχοι δεν πρόκειται να πεθάνουν».

Το πλαίσιο της σύγκρουσης εδώ είναι μεταξύ μιας πυρηνικής στρατιωτικής υπερδύναμης και ενός αποστερημένου λαού. Η αποικιοκρατία δεν υποχωρεί. Η

αποικιοκρατία δεν θα κάνει πίσω από μόνη της, ούτε και αν συμπεριφερθείς ευγενικά. Η από-αποικιοκρατία είναι ένας ευγενής σκοπός, αλλά ο δρόμος για την επίτευξή της είναι συχνά άσχημος και μολυσμένος από τη βία. Ελλείψει οποιασδήποτε ρεαλιστικής εναλλακτικής για την επίτευξη της απελευθέρωσης, οι άνθρωποι αναγκάζονται να προβούν σε αδικαιολόγητες πράξεις. Είναι μια θεμελιώδης πραγματικότητα της ανισότητας των δυνάμεων. Το να απαιτείς από τους καταπιεσμένους να ενεργούν πάντα με τον πιο αγνό τρόπο σημαίνει να απαιτείς να παραμείνουν για πάντα υποτελείς.

Η δικαστική υπόθεση

Θέτοντας λίγο το σκηνικό - ο Τζόνθαν, βρίσκεστε στη μέση μιας δικαστικής υπόθεσης στα χέρια της ισραηλινής κυβέρνησης, και κατηγορείται ότι πέταξε πέτρες κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης στη Δυτική Όχθη. Μπορείς να εξηγήσεις το πλαίσιο στο οποίο συλλήφθηκες;

Με συνέλαβαν στην Beita, μια πόλη κοντά στην πόλη Nablus στη Δυτική Όχθη.

Η Beita έχει μακρά παράδοση αντίστασης στην ισραηλινή αποικιοκρατία. Υπήρξε κέντρο αντίστασης κατά τη διάρκεια της Πρώτης Ιντιφάντα (1987-1993). Στις αρχές του 1988, περίπου 20 άνδρες από την Beita και τη γειτονική Huwara συνελήφθησαν από τον ισραηλινό στρατό, αφού ταυτοποιήθηκαν από τη Shin Bet, τη διαβόητη μυστική αστυνομία του Ισραήλ, ως εμπλεκόμενοι σε επεισόδια ρίψης πετρών. Τους έδεσαν με χειροπέδες και στρατιώτες τους έσπασαν τα οστά χρησιμοποιώντας πέτρες και ρόπαλα. Οι στρατιώτες έθεταν σε εφαρμογή την άμεση εντολή του τότε υπουργού Άμυνας Itzhak Rabin, ο οποίος δημόσια καλούσε στην εφαρμογή της πολιτικής «σπάστε τους τα χέρια και τα πόδια».

Αργότερα εκείνο το έτος, η Beita ήταν ο τόπος ενός από τα καθοριστικά περιστατικά της Ιντιφάντα, όταν μια ομάδα ισραηλινών νέων εποίκων, με επικεφαλής τον εξτρεμιστή έποικο Romam Aldube, έκανε επιδρομή στην πόλη με το πρόσχημα της πραγματοποίησης μιας εκδρομής για το Πάσχα μέσα από αυτήν. Αφού ο Aldube σκότωσε έναν κάτοικο του χωριού στους ελαιώνες που περιβάλλουν την πόλη, η ομάδα συνέχισε στην ίδια την Beita, όπου τους συνάντησαν ντόπιοι που βγήκαν για να αμυνθούν. Οι έποικοι τελικά αφοπλίστηκαν από τους ανθρώπους εκεί, αλλά όχι πριν τα πυρά των εποίκων σκοτώσουν δύο ακόμη Παλαιστίνιους καθώς και μια 13χρονη

έποικη, η οποία πυροβολήθηκε κατά λάθος από τον ίδιο τον Aldube κατά τη διάρκεια της σύγκρουσης.

Στον απόηχο του περιστατικού, υπήρξαν ευρείες εκκλήσεις εντός της ισραηλινής κοινωνίας να «σβηστεί η Beita από τον χάρτη». Σε αντίποινα, και παρά το γεγονός ότι οι λεπτομέρειες του περιστατικού ήταν ήδη σαφείς στον στρατό μέσω επιχειρησιακών απολογισμών, ο ισραηλινός στρατός κατέστρεψε δεκαπέντε σπίτια στο χωριό και συνέλαβε όλους τους άνδρες κατοίκους, εκτοπίζοντας αργότερα έξι από αυτούς στην Ιορδανία.

Τα τελευταία χρόνια, η Beita είναι ο τόπος συνεχούς διαμάχης με τον ισραηλινό στρατό και τους εποίκους που προσπαθούν να δημιουργήσουν οικισμούς σε κλεμμένες εκτάσεις που ανήκουν στην πόλη. Η διαμαρτυρία στην οποία έγινα η σύλληψή μου, στις 27 Ιανουαρίου, ήταν μέρος μιας τοπικής εξέγερσης που ξεκίνησε τον Μάιο του 2021, μετά την ίδρυση μιας ισραηλινής αποικίας στην περιοχή Jabel (Mount) Sabih στα περίχωρα της πόλης. Κατά τη διάρκεια αυτών των διαδηλώσεων, έντεκα άνθρωποι σκοτώθηκαν από ισραηλινά πυρά, μερικοί από αυτούς από πυρά ελεύθερων σκοπευτών. Χιλιάδες είχαν τραυματιστεί σοβαρά και εκατοντάδες είχαν συλληφθεί. Η εξέγερση κατάφερε να αναγκάσει την εκδίωξη των εποίκων, αλλά μόνο προσωρινά και με υπόσχεση από την κυβέρνηση ότι θα τους επιτραπεί να επιστρέψουν κάποια στιγμή. Μετά την απομάκρυνση των εποίκων, ο χώρος χρησιμοποιήθηκε ως στρατιωτική βάση. Πρόσφατα, οι έποικοι επέστρεψαν για να καταλάβουν τα σπίτια που χτίστηκαν εκεί με την κρατική υποστήριξη.

Με συνέλαβαν όταν μια δύναμη της Ισραηλινής Συνοριακής Αστυνομίας (μια παραστρατιωτική μονάδα της ισραηλινής αστυνομίας) εισέβαλε στο χωριό μετά από διαδήλωση. Στο αστυνομικό τμήμα, άκουσα δύο από τους αστυνομικούς που με συνέλαβαν να «ενορχηστρώνουν» τις καταθέσεις τους. Στη συνέχεια με κατηγορήσαν για βίαιη επίθεση κατά αστυνομικών (με πέτρες), παρεμπόδιση αστυνομικών και ταραχές. Με κράτησαν στη φυλακή για τρεις εβδομάδες και μετά με έθεσαν σε κατ' οίκον περιορισμό λόγω επιδεινωμένης υγείας.

Απαιτήσατε να δικαστείτε σε στρατιωτικό και όχι πολιτικό δικαστήριο, όπως γίνεται με τους Παλαιστίνιους. Μπορείτε να εξηγήσετε τη σημασία αυτού του αιτήματος;

Προφανώς δεν είμαι λάτρης του κράτους, οποιουδήποτε κράτους. Αλλά στις αποκαλούμενες δημοκρατίες, η έννοια της νομιμότητας της κρατικής βίας - η οποία είναι το θεμέλιο των νομικών συστημάτων και των συστημάτων επιβολής του νόμου -

πηγάζει από ένα λανθασμένο ήθος δικαιοσύνης και από την λανθασμένη αντίληψη ότι αυτά τα συστήματα αντιπροσωπεύουν τα συλλογικά συμφέροντα εκείνων που υπόκεινται στην εξουσία του.

Ένας μοναδικός μηχανισμός του ισραηλινού απαρτχάιντ, που δεν υπήρχε ούτε στο σύστημα του απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής, είναι ότι στη Δυτική Όχθη υπάρχουν δύο παράλληλα νομικά συστήματα: ένα για τους Παλαιστίνιους και ένα για τους Εβραίους εποίκους. Όταν κατηγορηθώ για πανομοιότυπα αδικήματα -ακόμα και αν έγιναν ακριβώς στην ίδια τοποθεσία, την ίδια ώρα και κάτω από τις ίδιες ακριβώς συνθήκες- θα διωχτώ και θα δικαστώ στο ποινικό νομικό σύστημα του Ισραήλ, ενώ οι Παλαιστίνιοι σύντροφοί μου θα αντιμετωπίσουν στρατιωτικό δίκαιο του ισραηλινού κράτους, το οποίο αντανακλά την πραγματικότητα μιας πλήρους στρατιωτικής δικτατορίας. Για να συλλάβει Παλαιστίνιους, η κυβέρνηση θα στείλει τις ένοπλες δυνάμεις της, οι οποίες θα τους κρατούν συχνά στη μέση της νύχτας, βίαια, υπό την απειλή όπλου. Θα χρειαστούν έως και 96 ώρες για να δουν έναν δικαστή (ενώ 24 ώρες για μένα), και ακόμη και όταν τελικά το κάνουν, αυτός ο δικαστής θα είναι ένας στρατιώτης με στολή, όπως και ο εισαγγελέας. Θα δικαστούν σύμφωνα με τον δρακόντειο στρατιωτικό νόμο του Ισραήλ, που πιθανότατα θα τους αρνηθεί την εγγύηση, και η ποινή τους θα εκδοθεί μετά την καταδίκη τους σε ένα σύστημα στο οποίο ούτε ένα στα 400 άτομα δεν αθώνεται.

Αυτό το διπλό νομικό σύστημα αναφέρεται συχνά ως ένα από τα κύρια παραδείγματα του ισραηλινού απαρτχάιντ. Είναι μια τόσο κραυγαλέα εκδήλωση του απαρτχάιντ που ακόμη και ορισμένοι μετριοπαθείς Σιωνιστές δεν μπορούν να το αγνοήσουν, ωστόσο δεν το αναγνωρίζουν ως κάτι θεμελιώδες για τον Σιωνισμό ως κίνημα εποικιστικό-αποικιακό, καθώς επικεντρώνονται μόνο στην κατοχή του 1967 και στον έλεγχο του Ισραήλ στη Δυτική Όχθη και στη Γάζα. Συχνά ακούτε ανθρώπους να λένε ότι το σύστημα είναι κακό, αλλά δεν είναι ρατσιστικό και ότι η διάκριση γίνεται με βάση την ιθαγένεια. Αυτός ο ισχυρισμός είναι ψευδής. Το 20% της μειονότητας των Παλαιστινίων που ζουν στις περιοχές που κατελήφθησαν από το Ισραήλ το 1948 έχουν ισραηλινή ιθαγένεια (σε αντίθεση με τους Παλαιστίνιους στη Δυτική Όχθη και τη Γάζα, που ζουν υπό τον ισραηλινό έλεγχο ως υπήκοοι χωρίς ιθαγένεια). Ένα ελάχιστο γνωστό γεγονός για τα στρατιωτικά δικαστήρια είναι ότι ακόμη και οι Παλαιστίνιοι που έχουν ισραηλινή ιθαγένεια μερικές φορές δικάζονται σε στρατοδικεία της Δυτικής Όχθης. Η αλήθεια του θέματος είναι απλή: κατηγορήθηκα ενώπιον του ειρηνοδικείου επειδή το κράτος με θεωρεί Εβραίο. Αν ήμουν Παλαιστίνιος με ισραηλινή ιθαγένεια, πιθανότατα θα δικαζόμουν ενώπιον ενός στρατοδικείου. Το σύστημα λειτουργεί σε εθνοτική και θρησκευτική βάση.

Οι ίδιοι οι νόμοι είναι επίσης διαφορετικοί, και ο στρατιωτικός νόμος στην πραγματικότητα δεν είναι νομοθεσία αλλά μάλλον μια ποικιλία διαταγμάτων που εκδίδονται από τον στρατιωτικό διοικητή της περιοχής. Ένα τέτοιο διάταγμα, το Διάταγμα 101, απαγορεύει οποιαδήποτε συγκέντρωση δέκα ή περισσότερων ατόμων που είναι πολιτικής φύσης (για παράδειγμα, ένα ομαδικό γεύμα στο οποίο συζητούνται θέματα πολιτικής), ακόμη και όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονται σε ιδιωτική περιουσία. Πρόκειται για αδίκημα που τιμωρείται με φυλάκιση έως και δέκα ετών. Ομοίως, κάθε πολιτική οργάνωση και ένωση μπορεί να τεθεί εκτός νόμου, κάτι που γίνεται συχνά.

Βλέπω τον αναρχισμό ως μια ιδεολογία —ή μάλλον, ένα κίνημα αγώνα. Γενικά πιστεύω ότι ο ακτιβισμός δεν πρέπει να είναι ηθικολογικός (όπως για παράδειγμα, αυτοαναφορικός και πατερναλιστικός), αλλά μάλλον προσανατολισμένος στην αλλαγή. Από μόνο του, δεν υπάρχει τίποτα θετικό στο να σπαταλάς χρόνο στη φυλακή αντί να προσπαθείς να κάνεις χρήσιμα πράγματα εξωτερικά. Η θεμελιώδης σκέψη πίσω από το αίτημά μου να μεταφέρω τη δίκη μου σε στρατοδικείο ήταν να ρίξω φως σε ένα σύστημα που πολύ λίγοι γνωρίζουν και, ταυτόχρονα, να προσπαθήσω να το υπονομεύσω. Προβάλαμε ένα αρκετά ισχυρό νομικό επιχείρημα, λαμβάνοντας υπόψη τα όρια της ισραηλινής νομοθεσίας, αλλά το δικαστήριο απλώς το αγνόησε με βάση μια επινοημένη τεχνική - ήταν μια αρκετά εντυπωσιακή νομική ταχυδακτυλουργία. Η απόφασή μου να αρνηθώ να αναγνωρίσω τη νομιμότητα του δικαστηρίου μετά την απόρριψη της πρότασής μου ήταν επίσης μέρος της στρατηγικής μου.

Υπάρχει επίσης ένας πιο θεμελιώδης λόγος για τον οποίο αρνούμαι να συνεργαστώ με το δικαστήριο και να συμμορφωθώ με τη διαδικασία, ο οποίος πηγάζει από την κατανόηση της εξουσίας και τη δική μου προσωπική εμπειρία τόσο με το νομικό όσο και με το σωφρονιστικό σύστημα. Αυτά τα συστήματα είναι στημένα έτσι ώστε κάποιος να παρακαλεί πάντα, πάντα να περιμένει, πάντα στο έλεος της εξουσίας, χωρίς περιθώριο αυτενέργειας.

Η μη συνεργασία ανατρέπει όλο αυτό το σύστημα ελέγχου. Σου δίνει τη δυνατότητα να ανακτήσεις την δύναμη και την αυτενέργειά σου σε μια συνθήκη στην οποία δεν προβλέπεται να τα έχεις. Υπάρχει σίγουρα ένα τίμημα που πρέπει να πληρώσεις, και αυτό πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κάθε φορά, ανάλογα με τις περιστάσεις. Δεν το υποστηρίζω ως γενική στρατηγική όταν έχεις να κάνεις με το νομικό σύστημα, αλλά το βρήκα εξαιρετικά ενδυναμωτικό.

Οι πιθανότητές μου να αθωωθώ και να αποφύγω μια ποινή φυλάκισης ήταν αρχικά ανύπαρκτες, επομένως δεν υπήρχαν πολλά να χάσω.

Δεν είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζεις ποινή φυλάκισης, σωστά;

Όχι... Νομίζω ότι είναι ίσως η έκτη φορά, αλλά δεν είμαι εκατό τοις εκατό σίγουρος. Ωστόσο, οι Παλαιστίνιοι σύντροφοί μου μπαινοβγαίνουν στη φυλακή συνέχεια, και είναι πολύ δύσκολο να φανταστεί κανείς μια ζωή χωρίς την απειλή της φυλάκισης, δεδομένων των συνθηκών που ζούμε. Αν μη τι άλλο, είμαι τυχερός (ή προνομιούχος) για το πόσο λίγο χρόνο έχω κάνει (φυλακή) στα κάτι παραπάνω από είκοσι χρόνια ακτιβισμού. Αυτό, επίσης, είναι μια έκφραση του ισραηλινού απαρτχάιντ.

Αναφέρατε ότι αποφυλακιστήκατε νωρίτερα φέτος λόγω κακής υγείας. Μπορείτε να περιγράψετε τις συνθήκες στις διάφορες εγκαταστάσεις στις οποίες περάσατε χρόνο;

Όπως το νομικό σύστημα, η φυλάκιση είναι επίσης διαχωρισμένη. Υπάρχουν διακριτοί θάλαμοι και φυλακές για τους Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους (το Ισραήλ τους αποκαλεί «κρατούμενους ασφαλείας») και (διακριτοί) για όλους τους άλλους. Οι συνθήκες είναι πολύ πιο σκληρές για τους πολιτικούς κρατούμενους, με πολύ πιο περιορισμένες επισκέψεις, χωρίς πρόσβαση σε τηλέφωνα και άλλους περιορισμούς. Ωστόσο, υπάρχει πολύ περισσότερη οργάνωση και αίσθημα αλληλεγγύης, ακόμη και αντίσταση κατά καιρούς. Παρά το γεγονός ότι δικάζομαι για πολιτικές κατηγορίες για τις οποίες οι Παλαιστίνιοι χαρακτηρίζονται ως «κρατούμενοι ασφαλείας», και παρά το γεγονός ότι ζήτησα να κρατηθώ με τους συντρόφους μου, πάντα με χαρακτηρίζουν ως «κανονικό» κρατούμενο.

Υπάρχουν τρία διακριτά νομικά στάδια φυλάκισης στο ισραηλινό σύστημα: σύλληψη πριν απαγγελθεί κατηγορία, σύλληψη μετά από κατηγορητήριο και φυλάκιση μετά από καταδίκη. Η σύλληψη πριν απαγγελθεί κατηγορία είναι το στάδιο με τις χειρότερες συνθήκες, στο οποίο η πρόσβαση στον έξω κόσμο είναι πιο περιορισμένη. Σε αυτό το στάδιο, απαγορεύεται η τηλεφωνική επικοινωνία και η πρόσβαση σε τηλεόραση ή ραδιόφωνο, καθώς και η αγορά ειδών από το κυλικείο. Δεν επιτρέπονται βιβλία ή υλικό ανάγνωσης, εκτός από τη Βίβλο ή το Κοράνι. Νομικά, δικαιούσαι τουλάχιστον μια ώρα προαυλισμού την ημέρα, αλλά είναι σπάνιο να έχεις έστω και λίγα λεπτά. Μερικά από αυτά τα πράγματα σταδιακά βελτιώνονται μόλις σου απαγγελθούν κατηγορίες ή καταδικαστείς, ανάλογα με τη φυλακή που θα βρεθείς, ή την πτέρυγα.

Οι συνθήκες ποικίλλουν αρκετά. Ο αριθμός των ατόμων σε ένα κελί μπορεί να είναι από δύο μέχρι είκοσι. Έχω βρεθεί και στα δύο άκρα αυτής της κλίμακας. Γενικά προτιμώ να έχω όσο το δυνατόν περισσότερη ιδιωτικότητα, αλλά αυτό εξαρτάται πραγματικά από το ποιοι είναι οι συγκάτοικοί σου. Το να είσαι καθηλωμένος σε ένα

κελί με ένα μόνο άτομο μπορεί να είναι ένα αρκετά βαρύ κοινωνικό βάρος, ειδικά για κάποιον σαν εμένα που δεν είναι ο καλύτερος στις συζητήσεις.

Τα ναρκωτικά και ο εθισμός είναι επίσης ένα ζήτημα, και υπάρχουν πολλά από αυτά. Παισίπονα, οπιούχα, ναρκωτικά του δρόμου. Αλλά δεν είναι ποτέ σε σταθερή προσφορά ή αρκετά, έτσι συχνά βρίσκεσαι σε ένα κελί με ένα σωρό εξαρτημένους που πηγαίνουν πέρα δώθε, που είτε προσπαθούν να κόψουν βίαια μια συνήθεια χωρίς θεραπεία είτε είναι φτιαγμένοι. Πάντα γίνονται τσακωμοί για τα λίγα που υπάρχουν. Οι μη καπνιστές τρόφιμοι έχουν τεχνικά το δικαίωμα να κρατούνται σε κελιά μη καπνιστών, αλλά αυτό είναι μόνο στη θεωρία. Στην πραγματικότητα, το μόνο κελί χωρίς καπνό στο οποίο κρατήθηκα ποτέ ήταν ένα κελί απομόνωσης. Δεν με μετέφεραν σε ένα κελί μη καπνιστών, όταν έπαθα οξεία βρογχίτιδα.

Οι πιο διαδεδομένες μορφές βίας μεταξύ των κρατουμένων -εκτός από τον ξυλοδαρμό- είναι το μαχαίρωμα (τα φίλτρα τσιγάρων που έχουν καεί και πιεστεί είναι ευρέως διαδεδομένα και άμεσα διαθέσιμα) , όπως και το πιτσίλισμα με βραστό νερό αναμεμειγμένο με ζάχαρη.

Είμαι βίγκαν σχεδόν 30 χρόνια τώρα. Έχω διαβήτη τύπου 1 καθώς και δυσανεξία στη γλουτένη (κοιλιοκάκη). Έχω επίσης επιληψία που προκλήθηκε από πυροβολισμό στο κεφάλι με βλήμα δακρυγόνων σε μια διαδήλωση. Αυτό κάνει το φαγητό να είναι ένας διαρκής αγώνας στη φυλακή, καθώς βασικά δεν μπορώ να φάω τίποτα από την κουζίνα της φυλακής. Συνήθως χρειάζονται μεταξύ μίας ή δύο εβδομάδων μέχρι να είναι διαθέσιμο κάποιο φαγητό και ακόμη περισσότερο για να πάρω όλα όσα χρειάζομαι και δικαιούμαι. Εν τω μεταξύ, η διατροφή μου αποτελείται βασικά από αγγούρια και, όταν είμαι τυχερός, μερικά καρότα.

Κατά τη διάρκεια της τελευταίας μου θητείας στη φυλακή, έχασα περίπου 12 κιλά (26 λίβρες) σε τρεις εβδομάδες— περίπου το 15 τοις εκατό του σωματικού μου βάρους. Έπεσα με οξεία βρογχίτιδα που έκανε τη γλυκόζη στο αίμα μου να ανέβει σε επίπεδα απειλητικά για τη ζωή.

Ήμουν τυχερός που με φυλάκισαν σε κατ' οίκον περιορισμό, κυρίως λόγω της υγείας μου. Αυτή είναι μια τύχη που δεν έχουν οι Παλαιστίνιοι. Ήταν μια εμπειρία που με άφησε με κάποια αμφιβολία για το πώς να διαχειριστώ τη νομική-πολιτική στρατηγική της υπόθεσης, και ίσως και λίγο τσακισμένο. Μου πήρε λίγο χρόνο για να αναρρώσω σωματικά, αλλά ακόμα περισσότερο για να επιστρέψω στον εαυτό μου ψυχικά και συναισθηματικά. Έπρεπε να πάρω αποφάσεις για το πώς θα χειριστώ την υπόθεση. Καμία από τις επιλογές δεν ήταν καλή και δεν ήμουν στο κατάλληλο μέρος για να τις

κάνω. Στο τέλος, συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν μπροστά σε μια δυαδική επιλογή: είτε θα έπρεπε να απαρνηθώ τη συμφωνία που έκανα με τον εαυτό μου ως έφηβος, όταν ανακάλυψα τον ιδεατό κόσμο του βιγκαναρχισμού, συνειδητοποιώντας πόσο στραβός και γαμημένος είναι αυτός ο κόσμος, είτε θα έπρεπε να το κάνω καλά και... ξέρετε, να συνεχίσω. Και πραγματικά, αυτή είναι μια αρκετά εύκολη επιλογή, σωστά; Σχεδόν καμία επιλογή.

Αντιμετωπίζετε άλλες κατηγορίες;

Εκτός από τις προαναφερθείσες καταδίκες, υπάρχουν επίσης, μερικές ανοιχτές υποθέσεις με κατηγορίες για τις οποίες δεν έχω καταδικαστεί, αλλά είναι ακόμη πιθανό. Κατηγορίες όπως «υποκίνηση βίας και τρόμου», λόγω ενός άρθρου που δημοσίευσα όταν φυλακίστηκα το 2020, καλώντας τους ανθρώπους να υποστηρίξουν και να συμμετάσχουν στην παλαιστινιακή αντίσταση ενάντια στην ισραηλινή αποικιοκρατία.

Λαμβάνετε υποστήριξη από ομάδες στην ισραηλινή κοινωνία, στην Παλαιστίνη, διεθνώς; Τι μπορεί να κάνει ο κόσμος για να υποστηρίξει εσάς και άλλους που οργανώνονται εκεί;

Έχω τους κύκλους υποστήριξής μου εντός της αναρχικής κοινότητας και μεταξύ των Παλαιστινίων. Νομίζω ότι το πιο πολύτιμο πράγμα που πρέπει να κάνουν οι άνθρωποι αυτή τη στιγμή είναι να υποστηρίξουν εκστρατείες που προωθούν μποϊκοτάζ, εκποίηση περιουσιών και κυρώσεις στο Ισραήλ. Πολλά από αυτά είναι σχετικά αποτελεσματικά και είναι αρκετά εύκολο να εμπλακεί κανείς.

Όσο για την υποστήριξή μου, νιώθω ότι η υποστήριξη του αγώνα και των Παλαιστινίων κρατουμένων γενικότερα είναι ο καλύτερος τρόπος για να υποστηρίξεις και εμένα προσωπικά.

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν πάνω από 5000 Παλαιστίνιοι κρατούμενοι στις ισραηλινές φυλακές. Περίπου το ένα τέταρτο των κρατουμένων στις ισραηλινές φυλακές είναι αυτό που το Ισραήλ αποκαλεί «διοικητικούς κρατούμενους», οι οποίοι μπορούν να κρατηθούν επ' αόριστον χωρίς κατηγορία ή δίκη, και με «μυστικά στοιχεία».

Υπολογίζεται ότι ένας στους πέντε Παλαιστίνιους που ζούσαν υπό ισραηλινή στρατιωτική κυριαρχία είχε φυλακιστεί από το Ισραήλ τουλάχιστον μία φορά.

Η οργάνωση που υποστηρίζει περισσότερο τους Παλαιστίνιους κρατούμενους είναι η Addameer Prisoner Support and Human Rights Association⁵: ένα παλαιστινιακό μη κυβερνητικό αστικό ίδρυμα που εργάζεται για την υποστήριξη Παλαιστινίων πολιτικών κρατουμένων που κρατούνται σε ισραηλινές και παλαιστινιακές φυλακές. Ιδρύθηκε το 1991 από μια ομάδα ακτιβιστών που ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα. Το κέντρο προσφέρει δωρεάν νομική βοήθεια σε πολιτικούς κρατούμενους, υπερασπίζεται τα δικαιώματά τους σε εθνικό και διεθνές επίπεδο και εργάζεται για τον τερματισμό των βασανιστηρίων και άλλων παραβιάσεων των δικαιωμάτων των κρατουμένων μέσω παρακολούθησης, νομικών διαδικασιών και εκστρατείες αλληλεγγύης.

Η Addameer είναι μία από τις έξι εξέχουσες παλαιστινιακές οργανώσεις που το Ισραήλ χαρακτήρισε ως τρομοκρατικές οργανώσεις χωρίς νομικές διαδικασίες το 2021 με βάση «μυστικά στοιχεία». Κάνουν σημαντική δουλειά για την υποστήριξη των Παλαιστινίων πολιτικών κρατουμένων τόσο από τις Ισραηλινές όσο και από τις Παλαιστινιακές Αρχές και είναι ζωτικής σημασίας να τους υποστηρίξουμε.

Το Samidoun είναι ένα διεθνές δίκτυο διοργανωτών και ακτιβιστών που λειτουργεί για την οικοδόμηση αλληλεγγύης με τους Παλαιστίνιους κρατούμενους στον αγώνα τους για ελευθερία. Παλεύουν για την ευαισθητοποίηση και την παροχή πόρων στους Παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους, για τις συνθήκες κράτησης, τα αιτήματά τους και τους αγώνες τους για την απελευθέρωσή τους, των συγκρατούμενών τους και της πατρίδας τους. Το Samidoun προσπαθεί επίσης, να οργανώσει τοπικές και διεθνείς εκστρατείες για πολιτικές μεταρρυθμίσεις και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των ελευθεριών των Παλαιστινίων κρατουμένων.

Μπορείτε να ενημερώνεστε για την περίπτωση μου [εδώ](#) χάρη στην τοπική ομάδα υποστήριξης. Μόλις επιστρέψω στη φυλακή- πιθανότατα σε λίγους μήνες- θα ήταν ωραίο να λαμβάνω γράμματα. Ο ευκολότερος τρόπος θα ήταν να στείλετε ένα email στη διεύθυνση που χρησιμοποίησα την τελευταία φορά που ήμουν στη φυλακή, support.jonathan@proton.me . Θα κάνω ό,τι μπορώ για να απαντήσω, αν και έχω περιορισμένη δυνατότητα, καθώς τα γραμματόσημα είναι ελλιπή. Όπως πάντα, όταν γράφετε σε κρατούμενους, είναι σημαντικό να θυμάστε ότι όλη η αλληλογραφία παρακολουθείται.

⁵ Το Addameer είναι αραβικό για συνείδηση.

Το φόντο

Βοηθήσατε να ιδρυθούν οι Anarchists Against the Wall, μια ομάδα που έλαβε αρκετή διεθνή αναγνώριση στις αρχές της δεκαετίας του 2000. Τι προέκυψε από αυτήν την προσπάθεια; Και πώς μοιάζει σήμερα το αναρχικό κίνημα στο Ισραήλ;

Δεν μου αρέσει να το παρουσιάζω ως «βοήθεια στην ίδρυση» των AAtW, κυρίως επειδή πιστεύω ότι είναι ένας εσφαλμένος χαρακτηρισμός για το πώς ξεκίνησε αυτή η ομάδα -και μάλιστα το ίδιο θα έλεγα και για τις περισσότερες ομάδες άμεσης δράσης. Δεν υπήρξε κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Την εποχή που η Δεύτερη Ιντιφάντα βρισκόταν στο αποκορύφωμά της, ήμασταν μια μικρή ομάδα ανθρώπων που ενωθήκαμε με την Παλαιστινιακή αντίσταση και αναλάβαμε άμεση δράση. Τα πράγματα πήραν δυναμική τροπή και ενωθήκαμε, αλλά ποτέ δεν «ιδρύθηκε» μία ομάδα. Ακόμη και το όνομα δεν ήταν πραγματικά σκόπιμη επιλογή. Στέλναμε δελτία τύπου με διαφορετικό όνομα κάθε φορά. Ήταν καθαρά τυχαίο ότι αυτό ήταν το όνομα που χρησιμοποιήσαμε την ημέρα που ο στρατός πυροβόλησε έναν από εμάς με αληθινά πυρομαχικά. Στη φρενίτιδα των μέσων ενημέρωσης που ακολούθησε, χρησιμοποιήσαμε τη φήμη μας και μας “έμεινε” το όνομα.

Είκοσι χρόνια αργότερα, οι AAtW δεν δρουν, αλλά νομίζω ότι μπορούμε να πάρουμε μαθήματα, αρνητικά και θετικά. Παρόμοια με τον τρόπο που προέκυψαν, οι AAtW δεν εξαφανίστηκαν σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Η ομάδα “μαράθηκε”. Οι αναρχικοί ζουν μέσα στην κοινωνία που πολεμούν και δεν έχουν ανοσία στις παθογένειές της. Οι δυναμικές διαμορφώνουν την πορεία του αγώνα και νομίζω ότι, προς το τέλος είχαμε βαλτώσει. Μιλάμε για μια αρκετά μικρή ομάδα ανθρώπων των οποίων ο πολιτικός δεσμός σφυρηλατήθηκε κυρίως λόγω σχέσεων συγγένειας και εμπιστοσύνης. Κάτι επίσης σημαντικό που μπορώ να επισημάνω για τη διάλυση των AAtW ήταν η πτώση της παλαιστινιακής λαϊκής αντίστασης στα τέλη της δεκαετίας του 2010.

Αφού είχα ήδη φύγει, η ομάδα κατέρρευσε λόγω θεμελιωδών διαφωνιών σε θέματα βίας και μη-βίας. Η ιστορία του [σύγχρονου αναρχισμού](#) στο Ισραήλ, που δημοσιεύτηκε από το CrimethInc. το 2013 λέει αυτή την πλευρά της ιστορίας αρκετά καλά κατά τη γνώμη μου, αν και διαφωνώ με ορισμένα ζητήματα που αναφέρονται στο κείμενο.

Οι αναρχικοί εξακολουθούν να συμμετέχουν στην αντίσταση στον Σιωνισμό και την ισραηλινή αποικιοκρατία. Πιστό στις «καταβολές» του, το αναρχικό κίνημα στο Ισραήλ στηρίζεται σημαντικά στον αγώνα για τα δικαιώματα των ζώων. Οι άνθρωποι του

κινήματος συμμετέχουν στην υποστήριξη προσφύγων και ατόμων χωρίς έγγραφα, πολιτισμικών και αντιπολιτισμικών προσπαθειών, ριζοσπαστικής εκπαίδευσης κ.λπ.

Ωστόσο, ενώ οι αναρχικοί είναι παρόντες κάθε φορά που εμφανίζεται ριζοσπαστικός ακτιβισμός, έχω την εντύπωση ότι δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή ένα ξεχωριστό αναρχικό κίνημα, ίσως λόγω της έλλειψης μιας ισχυρής αναρχικής παράδοσης.

Τι μπορείτε να πείτε ότι πέτυχαν οι Αναρχικοί Ενάντια στο Τείχος; Ποια μαθήματα — ή τουλάχιστον υποθέσεις— θα μεταδίδετε σε αναρχικούς αλλού με βάση τις εμπειρίες σας;

Νομίζω ότι λόγω της υψηλής έκθεσης που έλαβαν οι AAtW, ο κόσμος τείνει να μεγαλοποιεί την κατάσταση. Τον πρώτο καιρό, οι AAtW δεν ήταν κάτι περισσότερο από μια μικρή ομάδα αφοσιωμένων ανθρώπων, μια ομάδα εκτεταμένης συγγένειας. Τελικά μεγάλωσε λίγο, με μερικές δεκάδες άτομα να συνθέτουν τον πυρήνα των ακτιβιστών του και ίσως μερικές εκατοντάδες ακόμη να έλκονται γύρω του σποραδικά.

Κατά την άποψη μου, το σημαντικότερο χαρακτηριστικό των AAtW ήταν η απόρριψη της πίστης σε επίπλαστα εθνικά ιδεώδη, ακόμη και των ταυτοτήτων, για να μπορέσουν να συμμετάσχουν άμεσα στον αγώνα των Παλαιστινίων που πολεμούν την ισραηλινή αποικιοκρατία. Σε μια συνεκτική και μιλιταριστική κοινωνία όπως το Ισραήλ, αυτή ήταν μεγάλη απόκλιση από τις κοινές αριστερές παραδόσεις. Όχι τόσο πρωτοποριακό, αλλά εξαιρετικό. Στόχος μας ήταν να αναγνωρίσουμε την προνομιακή μας θέση, να την χρησιμοποιήσουμε και να την ανατρέψουμε στη σχέση μας με την Παλαιστινιακή αντίσταση. Όχι για να μπούμε ως λευκοί σωτήρες, αλλά μάλλον ως “ανθρώπινη βοήθεια”. Η θεμελιώδης αρχή της συμμετοχής στον παλαιστινιακό αγώνα και της υποστήριξης της παλαιστινιακής καθοδήγησης ήταν εδραιωμένη σε κάθε πτυχή της δραστηριότητας της ομάδας.

Νομίζω ότι το να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως συμμάχους που συμμετέχουν στον αγώνα και όχι ως “ισραηλινούς υποστηρικτές” ήταν η πιο σημαντική συνεισφορά της AAtW και είχε το πιο μακροχρόνιο αποτέλεσμα, ακόμη και έξω από τον άμεσο κύκλο της.

Ως μια αρχικά μικρή και δεμένη ομάδα, δεν χρειαζόταν να θέσουμε πολλά ζητήματα στην αρχή. Ορισμένα θέματα ήταν πολύ ξεκάθαρα για τους περισσότερους εμπλεκόμενους, ενώ ήταν πολύ ταμπού στην ισραηλινή πολιτική, ακόμη και στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της. Για παράδειγμα, η στάση μας απέναντι στη βία, η θέση μας

στον αγώνα, η ανταγωνιστική μας θέση έναντι της ισραηλινής κοινωνίας. Όλα αυτά αποδυναμώθηκαν και περιπλέχτηκαν καθώς η ομάδα μεγάλωνε. Η AAtW ήταν, θα λέγαμε, η μόνη ομάδα στην πόλη για την άμεση υποστήριξη της παλαιστινιακής λαϊκής αντίστασης στη Δυτική Όχθη εκείνη την εποχή, πράγμα που σήμαινε ότι, με την πάροδο του χρόνου, άνθρωποι που μοιράζονταν μερικές από τις βασικές αρχές προσχώρησαν στην ομάδα, αλλά δεν ήταν αναγκαστικά απολύτως συνεπείς με την αρχική πολιτική κατεύθυνση. Εκ των υστέρων, ως μια αρχικά μικρή, ομοιογενής ομάδα δράσης, δεν είχαμε τα εργαλεία ή την προοπτική να χειριστούμε αυτό που επρόκειτο να ακολουθήσει.

Είμαι βέβαιος ότι μια αυστηρή κομματική γραμμή δεν είναι η απάντηση, αλλά βλέπω τις διαφωνίες που προέκυψαν σε ζητήματα όπως μαχητικότητα, ισραηλινή-αντιισραηλινή προοπτική ως κύριο καταλύτη για την προσωπική μου αποχώρηση από την ομάδα. Ίσως είναι ένα μάθημα για την οργάνωση γενικότερα, δείχνοντας πώς η παλιά δομή της “ομάδας συγγένειας” των αναρχικών είναι ο καλύτερος τρόπος για να πετύχει η οργάνωση μεγαλύτερης κλίμακας, διατηρώντας ταυτόχρονα την αυτονομία και την ποικιλομορφία χωρίς να επιβάλλεται ένας ασφυκτικός πολιτικός συμβιβασμός. Προφανώς, δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις και ορισμένα από τα ζητήματα που αντιμετώπισε η AAtW μετά την αποχώρησή μου ήταν άσχετα, αλλά πιστεύω ότι αυτό μπορεί να είναι ένα μάθημα που πρέπει να πάρουμε.

Πώς άλλαξε η νέα κυβέρνηση το πλαίσιο στην ισραηλινή κοινωνία και στην Παλαιστίνη συνολικά; Πώς μπορεί η νέα νομοθεσία που περιορίζει τις εξουσίες του Ανωτάτου Δικαστηρίου να επηρεάσει την κατάσταση, τόσο για εσάς προσωπικά όσο και για τους πολιτικούς ακτιβιστές γενικότερα; [Σημειώστε ότι αυτή η ερώτηση και η ακόλουθη απάντηση συντάχθηκαν πριν από τα γεγονότα της 7ης Οκτωβρίου.]

Η σημερινή κυβέρνηση είναι μια από τις χειρότερες και πιο επικίνδυνες του Ισραήλ – και αυτό είναι ένα μεγάλο εμπόδιο που συναντάμε. Εκφράζει και εφαρμόζει κατάφωρα πολιτικές εθνοκάθαρσης. Πραγματικά κινδυνεύουμε, αλλά η πιο σημαντική απειλή, ίσως και η λιγότερο πρωτότυπη, είναι η εξής: το γεγονός ότι αυτή η κυβέρνηση είναι η αυθεντική αναπαράσταση της σταθερής πορείας όλων των ισραηλινών πολιτικών όλο και περισσότερο προς την ακροδεξιά. Το κεντρικό σημείο διαμάχης εντός της ισραηλινής κοινωνίας, και αυτό που τραβάει τη μεγαλύτερη προσοχή διεθνώς, είναι η επίθεση της κυβέρνησης στο δικαστικό σώμα - παρουσιαζόμενη ως αγώνας για δημοκρατία. Στην πραγματικότητα, αυτή είναι μια εσωτερική διαμάχη για το πώς να διαχειριστεί και να διατηρήσει καλύτερα την εβραϊκή υπεροχή, η οποία απολαμβάνει

σχεδόν απ' άκρη σ' άκρη υποστήριξη στην ισραηλινή κοινωνία, και μεταξύ των λεγόμενων φιλελεύθερων.

Οι συγκεκριμένες αλλαγές που επιδιώκει να επιβάλει ο σημερινός συνασπισμός θα καταστήσουν πιθανώς τα δικαστήρια πιο αδύναμα και ελαφρώς λιγότερο φιλελεύθερα, αλλά τα δικαστήρια δεν υπήρξαν ποτέ υπερασπιστές των δικαιωμάτων μας, πόσο μάλλον των παλαιστινιακών δικαιωμάτων, ούτε ανασταλτικά των κυβερνητικών πολιτικών. Ούτε στο ελάχιστο. Η ισραηλινή δικαιοσύνη είναι και ήταν πάντα ο ακρογωνιαίος λίθος της ισραηλινής αποικιοκρατίας “μεταξύ του ποταμού και της θάλασσας”. Ήταν ουσιαστικής σημασίας ενεργοποιώντας τις σιωνιστικές πολιτικές και παρέχοντας στο σύστημα ένα αξιόπιστο φιλελεύθερο νομικό πρόσχημα. Το Ισραήλ εξαρτάται από την ικανότητά του να απεικονίζει και να εμπορεύεται τον εαυτό του ως μια λεγόμενη ζωντανή δημοκρατία. Ένα πιο αδύναμο δικαστικό σύστημα μπορεί να φέρει κάποια ζημία, αλλά πιστεύω ότι η προοπτική μιας αισθητής νίκης εναντίον του κινήματος διαμαρτυρίας θέτει ακόμη μεγαλύτερο κίνδυνο για τη συνολική πάλη ενάντια στην αποικιοκρατία και το apartheid.

Το κίνημα διαμαρτυρίας κυριαρχείται από ένα κράμα στρατιωτικών εφέδρων, πρώην ανώτερων μελών της διαβόητης μυστικής αστυνομίας του Ισραήλ, της Shin Bet [υπηρεσία εσωτερικής ασφάλειας του Ισραήλ], οικονομικών φιλελεύθερων και διαφόρων άλλων Σιωνιστικών και εθνικιστικών ομάδων. Εμπλέκονται μερικά πιο ριζοσπαστικά στοιχεία, αλλά ο ρόλος και η επιρροή τους είναι μηδαμινή. Η ισραηλινή σημαία αποτελείται από εβραϊκά σύμβολα και είναι ένα έμβλημα της εβραϊκής υπεροχής. Δεν είναι τυχαίο ότι είναι το πιο εξέχον σύμβολο του κινήματος διαμαρτυρίας. Αυτές οι ομάδες είναι συνδεδεμένες με την ιδέα ότι το Ισραήλ είναι δημοκρατικό και με την ιδέα ότι η εβραϊκή υπεροχή δεν έρχεται σε αντίθεση με αυτό. Σε γενικές γραμμές, αυτό είναι επίσης το πιο διαδεδομένο συναίσθημα στις διαδηλώσεις. Οποιαδήποτε νίκη αυτού του κινήματος θα χρησιμοποιηθεί για την ενίσχυση της λανθασμένης και επικίνδυνης αντίληψης ότι η ισραηλινή δημοκρατία έχει επικρατήσει, υποδηλώνοντας λανθασμένα ότι στην αρχή υπήρχε ισραηλινή δημοκρατία.

Οι αναρχικοί έπαιξαν ρόλο στις διαδηλώσεις;

Το ερώτημα αν θα συμμετάσχουν στις διαδηλώσεις έχει διχάσει τους ντόπιους αναρχικούς. Ενώ πολλοί αισθάνονται αποξενωμένοι, ορισμένοι αναρχικοί έχουν εμπλακεί στο «Ριζοσπαστικό Μπλοκ», το οποίο, όπως υποδηλώνει το όνομα, είναι ένας

χαλαρός συνασπισμός ριζοσπαστών που συμμετέχουν στις διαδηλώσεις. Κατά την γνώμη μου, βλέπουν τους εαυτούς τους περισσότερο ως αντιδιαδηλωτές στα κύρια γεγονότα.

Αν και σέβομαι την επιλογή της κινητοποίησης εντός της ισραηλινής κοινωνίας και την προσπάθεια που καταβάλλεται για αυτήν, εξακολουθώ να πιστεύω ότι είναι άστοχη υπό τις παρούσες συνθήκες. Το γενικό κίνημα διαμαρτυρίας είναι τεράστιο -και τόσο συντριπτικά ριζωμένο στην ιδέα ότι το Ισραήλ είναι μια δημοκρατία που πρέπει να σωθεί- που θα ρουφήξει, θα συμπαρασύρει ή θα ξεβράσει τυχόν αποκλίνουσες τάσεις μέσα του. Για τους λόγους που εξηγήθηκαν παραπάνω, πιστεύω ότι το τρέχον κίνημα είναι ίσως η μεγαλύτερη απειλή για τον αγώνα κατά της ισραηλινής αποικιοκρατίας από τις Συμφωνίες του Όσλο και ότι το Ισραήλ είναι πιθανό να το χρησιμοποιήσει για να ανακτήσει τη διεθνή του θέση όπως χρησιμοποίησε τις Συμφωνίες για να ανακάμψει μετά την Πρώτη Ιντιφάντα στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Εκείνη την εποχή, τελικά, το μόνο που συνέβη ήταν να εδραιωθεί η κυριαρχία στους Παλαιστίνιους.

Πίσω στη δεκαετία του 1990, η ισραηλινή ακροδεξιά, η οποία κοντόφθαλμα έβλεπε τις Συμφωνίες του Όσλο ως έναν ηττοπαθή συμβιβασμό, αντιτάχθηκε σε αυτές και βγήκε μαζικά στους δρόμους. Κι εμείς αντιτασσόμασταν στις Συμφωνίες —γιατί ήταν σαφές πώς θα τις χρησιμοποιούσε το Ισραήλ για τη δική του αποκατάσταση και, ακόμη χειρότερα, για την εξάλειψη της παλαιστινιακής εξέγερσης. Σε κανένα σημείο, ωστόσο, δεν σκεφτήκαμε να συμμετάσχουμε στις μαζικές δεξιές διαδηλώσεις που στόχο είχαν να εμποδίσουν την εκτέλεση των Συμφωνιών. Πιστεύω ότι η κατάσταση σήμερα είναι κάπως παρόμοια. Ίσως ένα πιο οικείο παράδειγμα θα ήταν ότι πολλοί Ναζί και φασίστες αντιτίθενται στην παγκοσμιοποίηση. Θα σκεφτόταν κανείς να ενωθεί μαζί τους;

Ωστόσο, η δυσφορία μου στο να συμμετέχω στις διαμαρτυρίες για την ψευδο-δημοκρατία είναι βαθύτερη. Αισθάνομαι ότι σε μια κατάσταση εποίκων-αποικίας όπως αυτή στην Παλαιστίνη, ο ρόλος μας δεν είναι και δεν πρέπει να είναι αυτός των μετριοπαθών στην κοινωνία των εποίκων. Πρέπει να απορρίψουμε αυτή την κοινωνία, την άποψή της, την εσωτερική της πολιτική συνολικά. Πρέπει να καταλάβουμε ότι η διαφορά εξουσίας σημαίνει ότι η αλλαγή δεν μπορεί να προέλθει από την ισραηλινή κοινωνία. Ο ρόλος μας είναι να την αποδυναμώσουμε, να δημιουργήσουμε διασπάσεις, να σπείρουμε διχασμό, να αντισταθούμε ευθέως. Σε μια εποχή διαμάχης, δεν πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε το δρόμο μας στην ισραηλινή κοινωνία, αλλά μακριά από αυτήν και στον αγώνα εναντίον της.

Από έξω, ολόκληρη η περιοχή μοιάζει με πυριτιδαποθήκη έτοιμη να εκραγεί. Τι θα χρειαζόταν για να αναπτυχθεί κάτι θετικό; Τι σου δίνει ελπίδα;

Προτιμώ να μην πουλάω ελπίδα, γιατί όπως κάθε εμπόρευμα, είναι ένα θέαμα εξαπάτησης. Ωρίμασα εντός του κινήματος απελευθέρωσης των ζώων στα μέσα και στα τέλη της δεκαετίας του 1990, κατά τη διάρκεια του αρχικού Green Scare. Θυμάμαι ότι διάβασα ένα γράμμα που έστειλε ο Free (Jeff Luers) από τη φυλακή σε κάποιο zine, ίσως ένα ή δύο χρόνια μετά την καταδίκη του, το οποίο είχε μόνιμο αντίκτυπο σε μένα. Έχει περάσει πολύς καιρός και δεν μπορώ να το εντοπίσω τώρα, ακόμη και με το Διαδίκτυο που υποτίθεται ότι έχει στη διάθεσή μας τα πιο σπάνια έγγραφα, οπότε σίγουρα δεν θα είμαι ακριβής, αλλά — έχοντας καταδικαστεί σε πάνω από είκοσι χρόνια φυλάκισης- ο Free έφερε ως παράδειγμα την εξέγερση του Γκέτο της Βαρσοβίας για το πώς η ελπίδα ή η προοπτική επιτυχίας δεν αποτελούν κριτήριο για αγώνα και αντίσταση. Αυτό απέδωσε τότε, αυτό ισχύει και τώρα.

Το μέλλον δεν μπορεί να προβλεφθεί. Ένας καλός φίλος που συμμετείχε στην υπόγεια αντίσταση στο καθεστώς του απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική μου είπε ότι τα τέλη της δεκαετίας του 1980 ήταν η πιο σκοτεινή εποχή. [Ο Πρόεδρος Pieter Willem] Botha ήταν στην εξουσία, οι ΗΠΑ εξακολουθούσαν να υποστηρίζουν σθεναρά τη λευκή Νότια Αφρική ως σημαντικό αντισοβιετικό προπύργιο και το τέλος του απαρτχάιντ δεν φαινόταν καν από μακριά. Και μετά έπεσε η ΕΣΣΔ και η γεωπολιτική κατάσταση άλλαξε δραματικά- βασικά μέσα σε μια νύχτα. Στην αρχή, όλοι νόμιζαν ότι αυτό ήταν το τέλος γιατί οι Σοβιετικοί ήταν οι πιο σημαντικοί υποστηρικτές του ANC. Αλλά μια λιγότερο προφανής παράπλευρη συνέπεια ήταν ότι η φιλοδυτική κυβέρνηση του απαρτχάιντ της Νότιας Αφρικής δεν ήταν πλέον τόσο σημαντική στη μεταψυχροπολεμική εποχή. Το γεγονός ότι υπήρχε ένα ισχυρό κίνημα για την αξιοποίηση αυτών των γεωπολιτικών αλλαγών ήταν αυτό που επέφερε την πολιτική αλλαγή και την (ατελή) πτώση του απαρτχάιντ.

Το ηθικό δίδαγμα της ιστορίας είναι να οργανώνονται και να χτίζονται κινήματα αντίστασης ακόμα κι όταν όλα φαίνονται χαμένα. Η άποψή μου για τον αναρχισμό δεν είναι ουτοπική. Στα μάτια μου, κάθε νίκη, κάθε επιτυχία, πρέπει να εκληφθεί αμέσως ως αποτυχία, ως μια δομή κατασκευασμένη να παλεύει και να γκρεμίζεται. Λένε ότι το τέλειο είναι ο εχθρός του καλού, αλλά αυτό συμβαίνει μόνο επειδή δεν έχουν φαντασία και ότι το καλό δεν είναι ποτέ αρκετά καλό. Η ατέλεια είναι μια σταθερά, αλλά συνεχίζουμε να παλεύουμε, μετατρέποντας κάθε φορά τη νίκη σε ήττα, σε αγώνα.

Παράρτημα: Καταδικαστική δήλωση του Jonathan Pollak

Δέκα διαδηλωτές πυροβολήθηκαν από τους Ισραηλινούς στρατιώτες στο χωριό Beita της Δυτικής Όχθης κοντά στη Ναμπλούς από τότε που ξεκίνησαν οι διαδηλώσεις εκεί τον Μάιο του 2021. Στις 27 Ιανουαρίου του τρέχοντος έτους, συνελήφθηκα από αξιωματικούς της ισραηλινής συνοριακής αστυνομίας καθώς πήγαινα σπίτι μου μετά από διαδήλωση στο χωριό ενάντια στην ισραηλινή αποικιοκρατία και την κλοπή χωρικών εδαφών για χάρη της ίδρυσης ενός νέου οικισμού μόνο για Εβραίους. Τότε κατηγορήθηκα για ρίψη πέτρας και τώρα στέκομαι ενώπιον αυτού του δικαστηρίου για να υπερασπιστώ την αθωότητά μου. Η υπόθεση βασίζεται αποκλειστικά στις ψευδείς μαρτυρίες τριών από τους αξιωματικούς της Συνοριακής Αστυνομίας που με συνέλαβαν. Η αστυνομία αρνήθηκε να διεξαγάγει ουσιαστική έρευνα πέρα από τις μαρτυρίες της Συνοριακής Αστυνομίας, συμπεριλαμβανομένης της ρητής αναφοράς μου ότι άκουσα τους αξιωματικούς της Συνοριακής Αστυνομίας να συντονίζουν τις καταθέσεις τους μεταξύ τους. Σε αντίθεση με την αστυνομία, η οποία δεν μπήκε στον κόπο, έχω αποδεικτικά στοιχεία που διαψεύδουν τις μαρτυρίες των αστυνομικών, που δείχνουν πώς είναι γεμάτες ψέματα. Υπό κανονικές συνθήκες, αυτή θα ήταν μια δική που θα ήθελα να την τρέξω μέχρι τέλους.

Οι συνθήκες, ωστόσο, απέχουν πολύ από το φυσιολογικό. Αυτή η υπόθεση, περιέργως, λαμβάνει χώρα αφού ο κατηγορούμενος —εγώ— υπέβαλε αίτηση αλλαγής του τόπου διεξαγωγής (της δίκης) από ισραηλινό ποινικό δικαστήριο σε πολύ πιο σκληρό σύστημα στρατιωτικών δικαστηρίων, όπου οι Παλαιστίνιοι δικάζονται για παρόμοια αδικήματα. Ζήτησα να δικαστώ στα στρατοδικεία γιατί εκεί οι Παλαιστίνιοι σύντροφοί μου, που συλλαμβάνονται τακτικά σε διαδηλώσεις όπως αυτή για την οποία συλλήφθηκα, δικάζονται και καταδικάζονται σε σκληρή τιμωρία με ελάχιστα και συχνά κατασκευασμένα στοιχεία. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι η εισαγγελία αντιτάχθηκε σε αυτήν την πρόταση και το δικαστήριο την απέρριψε. Η φτωχή (και όχι απόλυτα ακριβής) συλλογιστική του εισαγγελέα ήταν ότι το κέντρο της ζωής μου δεν βρίσκεται στη Δυτική Όχθη. Ωστόσο, οι Ισραηλινοί έποικοι που ζουν και εργάζονται στη Δυτική Όχθη επίσης δεν κατηγορούνται σε στρατιωτικά δικαστήρια, ως πολιτική απόφαση. Πού είναι το «κέντρο ζωής» τους; Το κύριο επιχείρημα του δικαστηρίου για την απόρριψη της πρότασής μου ήταν ότι τα αδικήματα για τα οποία κατηγορούμαι δεν ταξινομούνται ως αδικήματα ασφαλείας.

Δεν είμαι ειδικός στο δίκαιο και δεν έχω τα εργαλεία —ούτε το θεωρώ σημαντικό— για να αξιολογήσω τη νομιμότητα της απόφασης του δικαστηρίου. Αλλά ένα πράγμα είναι

αναμφισβήτητο: οι Παλαιστίνιοι, και όχι μόνο όσοι ζουν άμεσα κάτω από τη στρατιωτική δικτατορία που εφαρμόζει το Ισραήλ στη Δυτική Όχθη, δικάζονται κατά χιλιάδες στα στρατιωτικά δικαστήρια του Ισραήλ για πανομοιότυπες ή παρόμοιες κατηγορίες. Μου επιφυλάσσεται τέτοια μοίρα μόνο επειδή το κράτος με θεωρεί και πολίτη και μέλος της κυρίαρχης εβραϊκής θρησκείας. Ο φίλος μου Tareq Barghouth - Παλαιστίνιος κάτοικος της Ιερουσαλήμ και πρώην μέλος του Ισραηλινού Δικηγορικού Συλλόγου – δικάστηκε και καταδικάστηκε από έναν Ισραηλινό στρατιώτη με στολή σε στρατιωτικό δικαστήριο στη Δυτική Όχθη. Εν τω μεταξύ, ο Amiram Ben Uliel, κάτοικος ενός φυλάκιου ισραηλινών εποικισμών στη Δυτική Όχθη και ο δολοφόνος της οικογένειας Dawabsheh, ο οποίος καταδικάστηκε για πολύ σοβαρότερα τρομοκρατικά αδικήματα, δικάστηκε σε πολιτικό ποινικό δικαστήριο στην Ιερουσαλήμ.

Μόλις πριν από δύο μήνες, Ισραηλινοί έποικοι πυροβόλησαν και σκότωσαν τον Κουσάι Μαατάν στο χωριό Μπούρκα της Δυτικής Όχθης. Δύο έποικοι συνελήφθησαν ως ύποπτοι για φόνο. Την ίδια ώρα, ορισμένοι κάτοικοι της Μπούρκα συνελήφθησαν επίσης για πολύ μικρότερες υποψίες συμμετοχής στις συγκρούσεις που ακολούθησαν μετά την εισβολή των εποίκων στο χωριό τους. Πραγματοποιήθηκαν αρκετές ακροάσεις για την υπόθεση των εποίκων, στις οποίες προήδρευε ένα ισραηλινό πολιτικό ποινικό δικαστήριο, προτού πραγματοποιηθεί έστω μία ακρόαση για την υπόθεση των Παλαιστινίων, η οποία πραγματοποιήθηκε σε στρατοδικείο. Ο λόγος για αυτό είναι ότι οι Παλαιστίνιοι πρέπει να παρουσιαστούν ενώπιον δικαστηρίου μόνο μετά από 96 ώρες –τετραπλάσιο της προθεσμίας που προβλέπει ο ισραηλινός ποινικός κώδικας.

Αυτή η πολιτική που εισάγει διακρίσεις μπορεί πράγματι να θεωρείται νόμιμη σύμφωνα με τα πρότυπα του ισραηλινού δικαίου, αλλά στην ουσία, στον πυρήνα της, είναι μια ξεχωριστή έκφραση του καθεστώτος του απαρχαίντ του Ισραήλ “μεταξύ του ποταμού και της θάλασσας”.

Όμως ο νόμος δεν είναι δικαιοσύνη. Το νοτιοαφρικανικό απαρχαίντ προστατεύτηκε από την τοπική νομοθεσία εκείνη την εποχή, όπως και η γαλλική αποικιοκρατία στην Αλγερία, η λευκή κυριαρχία της Ροδεσίας και αμέτρητα άλλα ηττημένα αποικιακά καθεστώτα που ήταν ξεκάθαρα άδικα. Ο νόμος, στην πραγματικότητα, συχνά σχεδιάζεται να είναι το αντίθετο της δικαιοσύνης.

Τόσο αυτονόητη και αναμφισβήτητη είναι η αδικία του status quo που ακόμη και ο πρώην επικεφαλής της διαβόητης Μοσάντ του Ισραήλ, Tamir Pardo, αναγκάστηκε να αναγνωρίσει πρόσφατα ότι «Σε μια περιοχή όπου δύο άνθρωποι κρίνονται βάσει δύο νομικών συστημάτων, αυτό είναι ένα κράτος απαρχαίντ».

Αυτή η υπόθεση, παρά το τι θα μπορούσε να κάνει κανείς να σκεφτεί διαβάζοντας το κατηγορητήριο, δεν περιστρέφεται γύρω από ταραχές ή παρεμπόδιση και επίθεση αστυνομικών, αλλά μάλλον γύρω από την ενοχοποίηση της αντίστασης στην ισραηλινή αποικιοκρατία και το καθεστώς του απαρχαίντ. Η απάντησή μου στις κατηγορίες και τα γεγονότα που περιγράφονται στο κατηγορητήριο είναι άσχετη. Εφόσον ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο διεξάγεται αυτή η δίκη είναι έκφραση του ισραηλινού απαρχαίντ, η συνεργασία θα ήταν εφησυχασμός. Για περισσότερα από είκοσι χρόνια έχω αφιερώσει τον χρόνο μου στην καταπολέμηση της αποικιακής κυριαρχίας του Ισραήλ και είμαι απρόθυμος και ανίκανος να συνεργαστώ μαζί του τώρα, ακόμα κι αν η απόφασή μου σημαίνει να βρεθώ ξανά πίσω από τα κάγκελα.

Ως εκ τούτου, παρόλο που δεν έχω καμία πρόθεση να παραδεχτώ κάτι που δεν έκανα, δεν θα ανακρίνω τους μάρτυρες του κράτους, δεν θα καλέσω κανέναν για λογαριασμό μου ή δεν θα καταθέσω ο ίδιος. Δεν θα αμφισβητήσω τα λεγόμενα αποδεικτικά στοιχεία της εισαγγελίας, ούτε θα προσκομίσω κανένα δικό μου αποδεικτικό στοιχείο. Η ισραηλινή αποικιοκρατία και το καθεστώς του απαρχαίντ είναι παράνομα στον πυρήνα τους. Αυτό το δικαστήριο είναι παράνομο. Οι διαδικασίες σε αυτήν την υπόθεση, οι οποίες συμπληρώνουν άλλες διαδικασίες που διεξάγονται στο παράλληλο και παράνομο στρατοδικείο, του οποίου ο λόγος ύπαρξης είναι η καταστολή της αντίστασης, είναι όλες παράνομες. Η μόνη λογική απάντηση σε αυτό το κατηγορητήριο, σε αυτήν την πραγματικότητα, είναι ο αγώνας για την ελευθερία και την απελευθέρωση. Καμία φωνή δεν είναι πιο δυνατή από τη φωνή της εξέγερσης!

Ολόκληρη η πρωτότυπη συνέντευξη: <https://crimethinc.com/2023/10/08/a-nuclear-superpower-and-a-dispossessed-people-an-anarchist-from-jaffa-on-the-violence-in-palestine-and-israeli-repression>

